

Sygn. akt *IV U 478/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Selwa

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o wyrównanie emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 18 marca 2013 r. znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 18 marca 2013r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni M. K. prawo do wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011r. do dnia 21 listopada 2012r.

II. zasądza od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.-

Sygn. akt IV U 478/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 maja 2013r.

Decyzją z dnia 18.03.2013r. znak (...) - 1 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczyni M. K. uchylecia własnej decyzji z dnia 12.10.2011r. w części w jakiej decyzja ta zawiesza wypłatę na rzecz wnioskodawczyni emerytury od dnia 01.10.2011r. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że na wniosek złożony w dniu 27.11.2012r. wznowił wypłatę emerytury należnej wnioskodawczyni od dnia 22.11.2012r. tj. od dnia wejścia w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. w oparciu o powołane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego oraz przepis art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym orzeczenie Trybunału wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie. Przedmiotowe orzeczenie zostało opublikowane w Dzienniki Ustaw 2012 poz. 1285 w dniu 22.11.2012r. W ocenie organu rentowego brak jest podstaw do wyrównania świadczenia za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła wnioskodawczyni reprezentowana przez pełnomocnika, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i wypłatę emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r. oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wnioskodawczyni argumentowała, że skutkiem przedmiotowego wyroku Trybunału

Konstytucyjnego jest bezskuteczność przedmiotowego przepisu *ex tunc*, tj. od daty wejścia w życie i przepis ten nie powinien stanowić podstawy do zawieszenia wypłaty należnego jej świadczenia. Niekonstytucyjność przepisu skutkuje zastosowaniem przepisu art. 135 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS albowiem wstrzymanie wypłaty świadczenia było błędem ZUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. sygn. akt 2 K/12 ma zastosowanie do sytuacji wnioskodawczynie, przy czym Trybunał Konstytucyjny nie przewidział w swoim orzeczeniu jego wstecznego skutku – konieczności przywrócenia prawa do zawieszonych świadczeń z jego wypłatą od początku - od dnia 01.10.2011r. natomiast co do zasady, zgodnie z art. 190 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego obowiązują od dnia ich ogłoszenia w publikatorze, w którym został ogłoszony akt prawny uznany następnie za niezgodny z Konstytucją. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. sygn. akt K 2/12 został ogłoszony w Dz. U. z dnia 22.11.2012r. i od tej daty należy uwzględniać skutki prawne, jakie wywołało w zakresie sytuacji prawnej emerytów, których dotyczy, a zatem wnioskodawczynie wznowiono wypłatę emerytury za okres od dnia 22.11.2012r. Z powyższych względów nie zasługuje na uwzględnienie żądanie wypłaty emerytury za okres od 01.10.2011r. do 21.11.2012r. Również żądanie odsetek nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż odsetki są należne jedynie wówczas, gdy nastąpiło opóźnienie w wypłacie świadczenia i to z przyczyn, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. Podkreślono, iż okoliczność, że w listopadzie 2012r. Trybunał Konstytucyjny uznał przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie którego wstrzymano wypłatę emerytury dla wnioskodawczynie za niekonstytucyjny, nie może skutkować przypisaniem organowi odpowiedzialności za niewypłacenie emerytury w okresie, w którym obowiązywało domniemanie konstytucyjności tego przepisu, stanowiącego element obowiązującego porządku prawnego, którym organ rentowy był związany a zatem stosował go podobnie jak czyniły to również Sądy.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawczynie M. K. prawo do emerytury od dnia 01.09.2008r. Na dzień składania wniosku o przyznanie prawa do emerytury oraz wydania decyzji przez organ rentowy wnioskodawczynie pozostawała w zatrudnieniu.

Decyzją z dnia 12.10.2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 28 ustawy z dnia 16.12.2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), wstrzymał wnioskodawczynie wypłatę emerytury od dnia 01.10.2011r. wskazując, iż wypłata emerytury podlega zawieszeniu, gdyż wnioskodawczynie kontynuuje zatrudnienie. Tej decyzji wnioskodawczynie nie kwestionowała.

W dniu 27.11.2012r. wnioskodawczynie złożyła w ZUS wniosek o wznowienie wypłaty emerytury w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. oraz o wypłatę należnych świadczeń od 01.10.2011r.. W dniu 04.01.2013r. ZUS wydał decyzję, którą podjął wypłatę emerytury od dnia 22.11.2012r. a w dniu 18.03.2013r. decyzję będącą przedmiotem zaskarżenia.

Powyższe ustalenia wynikają z dokumentacji zalegającej w aktach organu rentowego.

Nie ulega wątpliwości, że organ rentowy wydając decyzję wstrzymującą wypłatę na rzecz wnioskodawczynie emerytury od dnia 01.10.2011r. opierał się na podstawie wynikającej z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw i art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Wyrokiem z dnia 13.11.2012r. sygn. akt K 2/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie,

w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Skutkiem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utracił moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

W okolicznościach niniejszej sprawy rozważenia wymagały dwie kwestie tj. pierwsza wymagająca odpowiedzi na pytanie czy orzeczenia Trybunału są skuteczne ex nunc – jak twierdzi organ rentowy, czy ex tunc – co uzasadniałoby roszczenie wnioskodawczyni oraz druga czy w okolicznościach niniejszej sprawy można mówić o błędzie organu rentowego skutkującego wypłatą na rzecz wnioskodawczyni emerytury za okres sprzed daty złożenia wniosku o wznowienie wypłaty świadczenia tj. za okres jej wstrzymania od dnia 01.10.2011r.

W zakresie oceny skutków orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego Sąd Okręgowy w Rzeszowie podziela stanowisko zakładające, że orzeczenie Trybunału ma skutek wsteczny, czyli usuwa zakwestionowaną normę prawną w zasadzie od chwili jej wejścia do systemu prawnego. Pogląd ten prowadzi do powstania fikcji prawnej, że danej normy nigdy w systemie prawnym nie było, co umożliwia wzruszanie czynności dokonanych na jej podstawie. Nie ulega wątpliwości, że przepis uznany za niekonstytucyjny ma ten charakter od dnia jego wydania, zaś Trybunał Konstytucyjny jedynie ten fakt stwierdza.

W piśmiennictwie podkreślono, że pojęcia obowiązywania aktu prawnego nie powinno się utożsamiać zawsze z obowiązkiem jego stosowania (por. J. Trzciniński glosa do wyroku TK z 23.10.2007r., P 10/07, ZNSA 2008r. Nr 1, a także R. Hauser, J. Trzciniński, Prawotwórcze znaczenie orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, Wyd. Lexis Nexis, 2008r., str. 70). Należy zwrócić uwagę, że w kwestii powyższej dość jednolite i przekonujące stanowisko zajmuje Sąd Najwyższy, opierając się na odróżnieniu mocy obowiązującej aktu jako instytucji z jednej strony ze sfery tworzenia prawa i z drugiej ze sfery stosowania prawa. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.01.2006r. (I PK 116/05 OSNAP 2006/23-24/353) zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, (...) akt normatywny uznany za niekonstytucyjny traci moc obowiązującą jedynie na przyszłość, ale (...) nie oznacza to jednak, że do tego momentu akt ten powinien być bez zastrzeżeń stosowany do stanów faktycznych powstałych przed ogłoszeniem orzeczenia lub innym terminem ustalonym przez Trybunał. Analogiczne poglądy co do tego, że uznany przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją przepis nie może być stosowany przez sądy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału oraz sprzed innej daty utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu wskazanej przez Trybunał, zostały zaprezentowane także w innych orzeczeniach SN - postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r. (III ZP 27/00, OSNAPiUS 2001/10/331), wyrok z dnia 5 września 2001 r. (II UKN 542/00, OSNP 2003/11/276), z dnia 12 czerwca 2002 r.(II UKN 419/01, OSNAPiUS 2002/23/580), z dnia 27 września 2002 r.(II UKN 581/01, OSNAPiUS 2002/ 23/581), z dnia 18 grudnia 2002 r.(I PKN 668/01, OSNP 2004/3/47) oraz przez NSA W-wa w wyroku z dnia 23.02.2006r. (II OSK 1403/05, Wokanda 2006/5/35) i w wyroku z dnia 22 września 2009 r. (I OSK (...), LEX nr 1217997)

Szczególnie istotną i przekonującą wykładnię przemawiającą za uznaniem skuteczności orzeczeń Trybunału ex tunc zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 20 maja 2009 r. (I CSK 379/08, OSNC 2009/12/172) wskazując w tezie, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, wywołuje właśnie taki skutek. W uzasadnieniu tego orzeczenia zwrócono uwagę, że ani wykładnia systemowa, ani językowa nie pozwala odpowiedzieć na pytanie o skuteczność czasową orzeczeń Trybunału, a więc problem ten należy rozważyć na poziomie wykładni funkcjonalnej i w powiązaniu z pozycją

ustrojową Trybunału, który wszak jest "bardziej sądem" niż ustawodawcą i jego działanie jest rodzajem postępowania sądowego, do którego w sprawach nieuregulowanych stosuje się kodeks postępowania cywilnego. Słusznie zwrócono uwagę, że Trybunał jest sądem prawa, ponieważ toczony spór dotyczy samego prawa, jego spójności i poprawności, a podstawowe zadanie to stwierdzanie niezgodności norm prawnych z normami prawnymi wyższego rzędu w hierarchii źródeł prawa; ma ono charakter ustalający, a nie kształtujący. Trybunał orzeka o niezgodności z Konstytucją, ale niezgodność ta nie istnieje wyłącznie w chwili orzekania przez Trybunał, lecz występuje również wcześniej, zaś taka konkluzja pozwala przyjąć, że, co do zasady orzeczenia Trybunału mają moc wsteczną.

Podobnie i jednolicie wypowiada się Sąd Apelacyjny w Lublinie w sprawach zapadłych na tle omawianego w niniejszej sprawie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. przyjmując, że w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany, poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu. – wyroki z dnia 16.01.2013r. (III AUa 1079/12, LEX nr 1264372), z dnia 24.01.2013r. (III AUa 1083/13, LEX nr 1254422), z dnia 30.01.2013r. (III AUa 1118/12 , LEX nr 1267386), z dnia 20.02.2013r. (III AUa 1121/12, LEX nr 1280625)oraz z dnia 21.02.2013r. (III AUa 41/13, LEX nr 1280645).

Z treści powołanych orzeczeń należy wywieść najistotniejszy w niniejszej sprawie wniosek, że przepis uznany za sprzeczny z Konstytucją właśnie ze względu na swoją niekonstytucyjność i to istniejącą od początku uchwalenia - nie może być w konkretnych sprawach stosowany i w konsekwencji koniecznym jest usunięcie skutków niekonstytucyjnego przepisu.

Skoro w przedmiotowej sprawie wstrzymanie od dnia 01.10.2011r. wypłaty emerytury wnioskodawczyni nastąpiło na podstawie przepisu, co do którego Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją, to należy stwierdzić, iż przepis ten był niekonstytucyjny od samego początku jego obowiązywania. Konsekwencją natomiast uznania przepisu za niekonstytucyjny w dacie jego stosowania przez organ jest ustalenie, że poddane kontroli w niniejszej sprawie czynności organu rentowego, zostały podjęte z naruszeniem prawa i to naruszenie należy uznać za błąd organu rentowego.

Istotnie, jak wskazał ZUS zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. Przy czym stosownie do art. 135 ust. 3 jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Odnosząc się do kwestii błędu organu rentowego należy podkreślić, że w orzecznictwie błąd ten rozumiany jest bardzo szeroko i nie ulega wątpliwości, że termin "błąd" użyty w powołanym przepisie ustawy o emeryturach i rentach z FUS ma odmienne znaczenie niż w przepisach prawa cywilnego (art. 84-86 k.c.). Błąd w rozumieniu ustawy emerytalnej jest błędem co do okoliczności i błąd ten oznacza wadliwość decyzji organu rentowego, jej obiektywną błędność. Taka obiektywna błędność decyzji występuje w niniejszej sprawie.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do uchwały 7 sędziów z dnia 12 stycznia 1995 r. (II UZP 28/94 , OSNP 1995/19/242) koncepcja obiektywnej błędności decyzji znajduje oparcie zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie dotyczącym błędu organu rentowego. Wskazano, że już pod rządami ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), błąd organu rentowego określony w art. 75 ust. 2, był interpretowany szeroko czego przykładem jest treść wyroku Trybunału Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 listopada 1972 r. III TR 1312/73 (Orzecznictwo Trybunału Ubezpieczeń Społecznych 1974 r. poz. 8) , w którym stwierdzono, że np. "jeżeli organ rentowy ustalił wysokość świadczeń rentowych w kwocie niższej od należnej wskutek

błędnych informacji uspołecznionego zakładu pracy, za którego pośrednictwem pracownik zgłosił wniosek, ustalenie to należy uznać za wynik błędu również organu rentowego i podwyższyć świadczenie od daty powstania prawa, jednakże za okres nie dłuższy niż 3-letni, liczony od złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy".

Użycie w tezie omawianego wyroku określenia, iż niższą wysokość świadczeń należy uznać również za błąd organu rentowego jest równoznaczne z przyjęciem "obiektywnej błędności decyzji". Dodano, że analogiczne orzeczenia zapadły również pod rządami ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) np. w wyroku z dnia 8 grudnia 1988 r. II URN 224/88 (OSNCP 1991 z. 2-3 poz. 31) Sąd Najwyższy stwierdził, że: "niepodanie przez zakład pracy w zaświadczeniu o wynagrodzeniu wartości nieodpłatnego wyżywienia otrzymywanego przez nauczyciela na skutek błędnej wykładni art. 88 ust. 2 Karty Nauczyciela stosowanej przez organy rentowe, należy zakwalifikować jako błąd organu rentowego w rozumieniu art. 101 ust. 1 pkt 2 ustawy o z.e.p.". Zasadnym jest powtórzenie za Sądem Najwyższym, że błąd organu rentowego oznacza "każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania samego organu rentowego czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów", w tym także naruszenia prawa wskutek niewłaściwej wykładni obowiązujących przepisów (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1997 r., III ZP 40/97, OSNAPiUS 1998 nr 14, poz. 429). W zasadzie praktyka ta była akceptowana przez doktrynę.

Obecna ustawa emerytalno – rentowa nie definiuje co należy rozumieć jako „błąd organu” przy czym odpowiedź na to pytanie udziela wyżej powołane orzecznictwo sądów, które wobec brzmienia analogicznych przepisów niewątpliwie zachowało nadal aktualność. Nie ma więc żadnych powodów do zmiany ukształtowanego na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów poglądu w tej materii. W szczególności nie mogą być argumentem przemawiającym za zawężeniem pojęcia błędu organu rentowego błędy wynikające z jakości stanowionego prawa czy mówiąc wprost stanowienie prawa sprzecznego z aktem nadrzędnym jakim jest Konstytucja RP. W każdym systemie prawa są (i zawsze były) przepisy, które wymagały wykładni, a jej reguły są jednolite i powinny być znane zarówno stanowiącym jak i stosującym prawo. W konkurencji dwu dóbr - ochrony Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ochrony ubezpieczonych - pierwszeństwo trzeba przyznać tym drugim. Nie może być na nich przenoszony ryzyko niekompetentnego funkcjonowania organów władzy państwowej – tu w pierwszej kolejności władzy ustawodawczej.

Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, którego dysponentem jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, to państwowy fundusz celowy, powołany dla realizacji zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 51 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych). Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest wprawdzie organem władzy (administracji) państwowej, ale jest państwową jednostką organizacyjną, nad zgodnością z przepisami działań władz której sprawuje nadzór minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego, i której w zakresie - między innymi - ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz wypłacania tych świadczeń, przysługują środki prawne właściwe organom administracji państwowej (art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. b z związku z art. 66 ust. 4 ustawy systemowej). W imieniu państwa wykonuje, na podstawie ustaw, zadania mające zagwarantować obywatelom prawo do zabezpieczenia społecznego (art. 67 Konstytucji). Tym samym błędy wywołane wadliwym prawem nie mogą stanowić dla organów rentowych skutecznego usprawiedliwienia dla pozbawienia ubezpieczonych należnych im świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Wobec powyższego zasadnym jest przyjęcie, że stanowisko organu rentowego jest nieprawidłowe a wniosek o wyrównanie wstrzymanyh świadczeń winien być uwzględniony.

W świetle powyższych wniosków i wywodów oraz stosując zaprezentowaną wykładnię powołanych przepisów, należało uznać zasadność odwołania wnioskodawczyni i tym samym zasadnym była zmiana zaskarżonej decyzji poprzez zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wypłaty emerytury za okres od dnia 01.10.2011r. do dnia wznowienia wypłaty tj. 21.11.2012r. o czym Sąd orzekł w wyroku w trybie art. 477¹⁴ § 2 kpc. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do art. 98 kpc i zgodnie z przedłożonym spisem kosztów.